

Najvažnija podrška - podrška sebi!

Iako ponekad imamo osjećaj da nismo, činjenica jest da smo uvijek čuvani. Svoje inkarnacijske aranžmane smo mudro pripremili, čak vrlo efikasno: sve je organizirano za našu najveću samospoznaju i ostvarenje

Budite sigurni da ste u životu čuvani te, osluškujući sebe, iz svog trbuha i srca, pokušajte donositi najrezonantnije izbore/odluke. Ti izbori i odluke mogu katkada djelovati suludi ili čak štetni, ali ako su iz same vaše nutrine, ne bojte ih se. Koliko god djelovali čudni ili nepodržavajući trenutno – moguće služe kao vaše lansirne rampe. Kao što lopticu ponekad treba pustiti da udari o tlo te da se onda silom prirode vrati i uzleti, tako ponekad i mi. Sa sviješću da puštamo svojoj božanskoj volji da vodi. Bez straha, čak i onda kad djeluje zastrašujuće. I s poštovanjem svojih izbora, i kad su ekstremni – treba pokušati vidjeti ljepotu u njima i razumjeti ih.

Neke duboke povrede duše, iz tko zna kojih reinkarnacijskih sjećanja, traže duboke i bolne zahvate da se otvore i tako iscjele. Recimo, ako u sistemu nosite duboku ranu samosilovanja i okrutnosti, neće je izvući van nježna pjesma, nego adekvatan takav okidač, možda prolazni odnos s osobom koja nosi te osobine ili šef koji vas izvrijeđa. Važno je samo vidjeti to kao okidač i iskoristiti to pokretanje za zaranjanje u sebe. Najlakše se (samo)zavaravati i za svoju bol kriviti druge – u smislu izazvao ju je onaj i onaj time i time. No, gledamo li na sve izvan nas kao dio okidanja nečega u nama, mijenja se perspektiva. Vidimo da, kad sami ne bismo imali u svom sistemu – psihi, cijelom energetskom polju, auri - „hvatačko mjesto“ za koje se udica lovi, ne bismo stvar ni doživjeli. Jer, zapravo, privlačimo ono što jesmo – i ljude i događaje. Ne što mislimo da jesmo, nego što je u našem cjelokupnom auričnom spoju, cijeloj vibraciji (ponajviše nesvjesnom). Stoga, što god bilo privučeno, došlo je s blagoslovom našeg buđenja.

Zato je to prosvjetljujuće i samorazvijajuće – promatrati sebe, svoje misli, osjećaje i dišušći svjetlost emocija u njih: tugu, radost, bol što god... I tek tada, kada razumijemo zašto smo nešto privukli, „kreirali“ kao duše, možemo od toga postati slobodni. A ponavlja se informacija da smo uvijek sigurni i uvijek vođeni. Zna li priču o čovjeku koji je podršku Boga na svom putu pratio gledajući stope u pijesku. Uvijek su bila dva para – njegov i božji. No, kada mu je bilo najteže u životu, na pijesku je bio samo jedan par stopala. Čovjek se razljutio i zaurao na Boga „Hej, zašto si me ostavio, vidi, samo je jedan par, gdje si bio tad kad mi je bilo najteže?“. Na što mu Bog odgovori: „Baš

tad, kad ti je bilo najteže, bio sam najviše uz tebe. Taj jedan par stopala nisu tvoja usamljena stopala, nego moja – a tvojih nema na pijesku jer sam te nosio u naručju".

Tako i mi – zagrljeni smo i sigurni. Koliko god vrijeme bilo intenzivno i žestoko, sjetite se da smo se za njega pripremili. Tako da smo sigurni pustiti i opustiti, nasmijati se i – biti.

www.elementi.hr